

[Boligministeren.]

ningen; det blev understreget af de to ærede ordførere for disse partier; det gælder især det, man i betænkningen har betegnet som en vidtstrakt fuldmagt. Denne fuldmagt, denne bemyndigelse, er efter de to partiets opfattelse også utiltrængt, men det var jo netop utilstrækkeligheden efter de gældende regler, man anfægtede, idet man hævdede, at bemyndigelsen ikke kunne anvendes på den måde, det skete — det er også i dag understreget af det ærede medlem hr. Thestrup — en opfattelse, som jeg imidlertid ikke har delt. Netop denne utilstrækkelighed viste sig efter vor opfattelse at være en svaghed i loven, og det er altså på dette område, ændringerne er foreslået. At det ærede medlem ikke er enig deri, skyldes det ærede medlems principielle opfattelse, som er i modsætning til min, og det er en anden sag. Vi har så ofte ført en principiel debat om disse problemer, og jeg synes ikke, der er grund til at genoptage den her.

Jeg vil imidlertid gerne som et eksempel på det ønskelige i at have en sådan bemyndigelse nævne, at da vi i oktober 1960 ophævede igangsættelsesstoppet for, jeg tror, det var 5000-6000 boliger i hovedstadsområdet, idet man frigav alt byggeri, for hvilket der var indgået ansøgning om kommunal igangsættelsestilladelse før 1. maj, skønnede vi, det ville udløse en igangsættelsestilladelse ret hurtigt i hvert fald for halvdelen, men vi kunne ikke sikre os, at det frigivne byggeri udnyttede den arbejdskraft, der efterhånden blev til rådighed. Denne frigivelse svarede netop til afløbet på igangværende arbejder. Jeg skønner, at den endnu i dag for ca. 2 000 af de boliger, der blev omfattet af denne frigivelse, endnu ikke er udnyttet, i hvert fald gjaldt dette for blot nogle uger siden. Jeg har den opfattelse, at når man under de rådende forhold søger om tilladelse til at gå i gang, må det tages som udtryk for, at man ønsker at gå i gang, når tilladelsen foreligger. Der er jo for det støttede byggeri en frist på 2 måneder, der skal overholdes; sker det ikke, må man give plads for andre i den kø, der er. Men ved en generel frigivelse, ved en ophævelse af igangsættelsesstoppet, er det ikke muligt at kræve sådanne regler overholdt. I en akut situation burde man være enig i, at indførelse af en sådan regel om pligt til igang-

sættelse, når man havde søgt og fået en tilladelse, var en naturlig ting.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Thestrup i, at så få indgreb, så få restriktioner som muligt naturligvis vil være en fordel, og jeg tør vel nok efter et års praktisk erfaring på dette område sige, at færre restriktioner ville bevirke en betydelig lettelse ikke mindst for administrationen, men naturligvis i første række for bygherren. Når de ærede medlemmer hr. Thestrup og hr. Finn Poulsen tog beretningen fra Byggeriets Realkreditinstitution til indtægt for, at her kunne man se, hvad en regulering af byggeriet medfører, så tror jeg det må bero på en ganske betydelig misforståelse fra de ærede medlemmers side. Man citerede den oplysning fra Byggeriets Realkreditfonds beretning, hvori det siges, at byggestoppet har medvirket til en væsentlig ændring af byggeriet, og videre, at det påbegyndte boligbyggeri i hovedstadsområdet er reduceret fra 12 500 lejligheder i 1959 til 7 600 lejligheder i 1960, og så tager man det som udtryk for, hvad restriktioner og indgreb har betydet: byggeriet er omtrent halveret. Jeg vil gerne sige til de ærede medlemmer, at hensigten er jo netop nået, når man har kunnet reducere det påbegyndte byggeri fra de 12 500 i 1959 til de 7 600 lejligheder i 1960. Det var netop det, der var formålet med igangsættelsesstoppet.

Nej, det, vi skal se på, er, hvor meget byggeri der er i gang i øjeblikket i forhold til tidligere, og ikke hvad der er påbegyndt; de tal fortæller os nemlig ikke noget.

Der var den 1. januar 1959 i hovedstadsområdet 11 987 lejligheder under opførelse; den 1. januar 1960 var tallet nået op på 14 801, og den 1. januar i år var der 14 720 lejligheder på igangsættelsesstadiet. Vi har yderligere en opgørelse pr. 1. april; da var tallet 16 171, altså en forøgelse på mellem 4 000 og 5 000 på dette stadium i forhold til den 1. januar 1959. Det vil sige, at muligheden for at forøge det igangværende, det påbegyndte byggeri, vil være afhængig af, at man dæmper igangsættelsen af mere byggeri på et tidspunkt, hvor tilstrækkelig arbejdskraft ikke er til stede.

Og lad mig tage et andet tal, det samlede byggevolumen. Det udgjorde pr. 1. januar 1959 i hovedstadsområdet 1 775 000 etagemeter; det var pr. 1. januar 1960 steget til